

Мачинъ съ всичкитѣ си такъми и въоръжения. Успѣли да влѣзнатъ въ домътъ на голѣмия милионеръ, правили щото стрували, по всѣкакъвъ начинъ заплашвали жертвата съ най-страшни мъжки, за да посочи „богатствата“ — нищо не могли да откъснатъ. При обѣщание, че нещастникътъ „ще си налѣга парцалитѣ“, сир. ще мълчи, че никому нѣма да обажда за случившето се, защото инѣкъ главата му ще се търкаля изъ Дунава, нашитѣ хора напуснали Мичинъ, и се върнали омърлушени.

Въ Галацъ нова плячка. Нѣкой си ромънски търговецъ, освѣнъ пострадалия по-рано, ималъ нѣкакво злато, количеството на което надминавало богатствата на Креза... „Комитетътъ“ се запжтилъ. „Доказателствата“, каквито прѣдварително искалъ Ботйовъ, за да не се повтарятъ старитѣ неуспѣхи, били неопровержими: ималъ пари да се накупи сума оръжие и вѣстникъ да се почне — това било безспорно, пакъ и „лесно ще се добиятъ“ — добавялъ докладчикътъ Иванъ Дългия. Флореско надигналъ своитѣ инструменти, частъ отъ тѣхъ повлѣкълъ Дългия, и закрѣтали къмъ Галацъ, кждѣто влѣзли въ тъмно, безъ нѣкой да ги види, защото намѣрението на „комитетътъ“ било да осъмнатъ далечъ извънъ Галацъ. Дългиятъ водилъ. Влѣзли. Налѣпили се пакъ като оси около касата, пышкали отсамъ, оттаткъ, прѣцъпали инструменти, но жертвата не давала никакъ признакъ на смъртъ. — „Твоитѣ инструменти — обърналъ се Ботйовъ къмъ Флореско — сж за разбиване бакалски чекмеджета, но не за тѣзи скали“. Плюналъ върху богатствата, които дѣйствително надали шумъ извжтрѣ касата, и заповѣдалъ да се отстъпи.

Цѣлата 1870. година Ботйовъ прѣкаралъ като словослагателъ и въ безплодни залитания да намѣри „срѣдста“. Славата му стигнала до Букурещъ. Любенъ Каравеловъ, познатъ вече Ботйову, съ когото станалъ „братъ“, както и докторъ Ч., взели да се безпокоятъ за